

מצאה את משפחתה הביולוגית באוקראינה, אז למה הם לא בקשר?

שני דנון-בוחבוט החליטה לחפש את האם הביולוגית שלה, לקחה חוקרת פרטית ומצאה אותה בכפר נידח. היא טסה עד לשם ופגשה עשרות בני משפחה נרגשים, אז מה קרה?

אורית מרלין-רוזנצווייג

לאשה

Share

09:01

15.11.20

46 תגובות

כתבו לאורית

לעמוד של אורית

שני דנון-בוחבוט. "מצאתי שקט נפשי, ואני שמחה שלא ויתרתי על המסע" (צילום: אביהו שפירא)

כאשר שני דנון-בוחבוט הייתה ילדה בגן של קבוצת כנרת, הילדים נהגו להציק לה, להקניט אותה על כך שהוריה הם בעצם בכלל לא ההורים שלה. כמה מהם אפילו העירו על העיניים המלוכסנות שלה. בכל פעם היא חזרה הביתה עם דמעות בעיניים. "אני לא זוכרת את התקופה הזו", היא אומרת, "אבל ההורים שלי שמעו שהילדים בגן זרקו לעברי הערות. ואז, ביום ההולדת שלי, ההורים באו לגן והסבירו לילדים שאכן נולדתי להורים אחרים, אבל הם אימצו אותי והם עכשיו ההורים שלי לכל דבר. כשהם סיימו לדבר, היה ממש שקט בגן. ואז הסיפור נסגר."

נסגר בחברת הילדים ובקיבוץ, אבל לא בתוכך.

"המון שאלות ליוו אותי כל הילדות. אף פעם לא הייתה בי עצבות על כך שאומצתי, אני אוהבת את אמי ואבי המאמצים אהבה ענקית ושמחה שהם בחרו בי. רציתי לדעת אם יש מישהו דומה לי בעולם"

ואם יש לי אחים. בקיבוץ לכולם היה לפחות אח אחד. העובדה שהנושא היה פתוח בבית, אפשרה לסקרנות שלי להתקיים."

"רציתי לדעת אם יש מישהו דומה לי בעולם ואם יש לי אחים. בקיבוץ לכולם היה לפחות אח אחד. העובדה שהנושא היה פתוח בבית, אפשרה לסקרנות שלי להתקיים"

הם היו שלושה תינוקות שגדלו יחד בבית יתומים נידח באוקראינה. את שלושתם אימצו זוגות ישראלים בערך באותה התקופה והם שמרו על קשרי חברות כל השנים. רק אחת מהם, שני דנון-בוחבוט (23), החליטה בגיל 18 לפתוח את תיק האימוץ שלה כדי לדעת מי היו הוריה, והבינה שזו לא משימה פשוטה כפי שחשבה.

מה גילית?

"בתיק האימוץ היה כתוב רק השם של האמא והשם שלי, אולה. מיעוט הפרטים בתיק לא אפשר לגלות שום דבר מעבר לכך."

עם שברי מידע כאלה היה אפשר להתחיל לחפש?

"לא. בגיל 18 התייצבתי בשגרירות אוקראינה בישראל עם תעודת הלידה שלי. היה צריך לקבוע תור מראש, והגעתי עם חבר טוב דובר רוסית. הם אמרו מיד שהם לא מתעסקים במקרים כאלה וגם לא יכולים למסור לי שום מידע כי צריך אישור של האמא באוקראינה."

התאכזבת?

"כן, אם כי אני חושבת שבתוכי לא ציפיתי במיוחד שהם יעזרו לי. זו פגישה שנמשכה לא יותר מחמש דקות. מבחינתי, שם התחיל מסע החיפושים שלי. הבנתי שאני לא יכולה לחפש את ההורים הביולוגיים לבד. לקח זמן עד שהמשכתי לחפש."

ילדות נפלאה ליד הכנרת

מיד לאחר שנולדה, היא הועברה מבית החולים לבית יתומים בעיר ניקולייב, מרחק שעה וחצי נסיעה מהכפר הקטן שבו נולדה. בגיל עשרה חודשים אומצה על ידי אסתר (גננת לשעבר) ויוסי (מנהל חברת מחשבים ומרצה), קיבוצניקים מכנרת. אביה במקור מגבעתיים, אמה נולדה ברוסיה ועלתה עם הוריה ואחיה בגיל 12 לקיבוץ. הוריה הכירו דרך חברים משותפים, לא הצליחו להביא ילדים לעולם והחליטו לאמץ אותה.
"האבא הביולוגי שלי היה קוריאני, לכן העיניים שלי מלוכסנות. כשהייתי ילדה הציקו לי בגלל זה, היום אני אוהבת את העיניים שלי"

היא זוכרת ילדות נפלאה מול חופי הכנרת, בית חם ואוהב, והורים שידעו מיד שאת בתם יגדלו בלי סודות ושקרים. "הם העניקו לי כל מה שילד צריך. יש לי משפחה גדולה מכל צד, ויש לי זיכרונות טובים מהקיבוץ. טיילנו הרבה יחד, חגגנו את כל החגים יחד, הלכנו לכנרת ולבריכה ולמגרש קארטינג שדוד שלי עבד בו."

הרגשת שונה?

"הרבה פעמים הציקו לי וירדו עליי בגלל העיניים המלוכסנות שלי. התביישתי בזה. היום אני אוהבת את העיניים שלי, זה סימן הזיהוי שלי, משהו מיוחד שמאפיין אותי, כמו תכשיט."

איזה קשר היה לך עם שני הילדים האחרים שהובאו לישראל מאותו בית יתומים?
"ההורים המאמצים שלנו הכירו שם, והיינו נפגשים פעם-פעמיים בשנה. בשנים האחרונות המפגשים נפסקו, אבל נשארנו בקשר בפייסבוק ובווטסאפ. אני זוכרת שבגיל שמונה דיברנו על האימוץ. כולנו רצינו לדעת מי ההורים שלנו, זה נושא שהעסיק אותנו מגיל קטן."
"חיפשתי את אמא שלי ואת אחי גם ברשת החברתית של אוקראינה, עברתי על השמות כדי לראות אם האנשים בשם הזה דומים לי, והחיפוש היה קשה נפשית"

לקח לה עוד קצת זמן להתבשל עם סיפור חייה. אחרי שסיימה את הלימודים בתיכון "בית ירח" במגמת חקלאות ולימודי סביבה, שירתה בצבא כסייעת לרופא שיניים. בגיל 19, במהלך השירות הצבאי, החליטה לפנות לתוכנית "אבודים" בניסיון לגלות מידע על עברה. "בהפקת התוכנית התחילו איתי תהליך שנמשך שנתיים, לצד שני הילדים המאומצים הנוספים מאותו בית יתומים, אבל לא מצאו כמעט מידע, וזה נקטע. כל מה שגילו זה שיש לי אח בן 27 ואמרו לי את שמו, אבל לא היו להם יותר פרטים."

מתסכל.

"ניסיתי לחפש את אחי בפייסבוק ברוסית ובאוקראינית לפי השם שלו, וגם את האמא, כי היה לי גם את שמה. חיפשתי את שניהם גם ב-VK, הרשת החברתית של אוקראינה. שני השמות ממש נפוצים, והיו המון אפשרויות. עברתי על השמות כדי לראות אם האנשים בשם הזה דומים לי, והחיפוש היה לי קשה מאוד מבחינה נפשית. כן, סקרן אותי אם יש לי אחים כמו שיש לחברות שלי, כי אני גדלתי כבת יחידה, אבל בשלב מסוים זה פשוט היה קשה מדי בשבילי."

הודעה מפתיעה

בספטמבר בשנה שעברה נישאה לטל בוחבוט, אהוב נעוריה, איש קבע במודיעין, שגדל במושבה יבניאל, במרחק רבע שעה נסיעה מקיבוץ כנרת. "הכרתי אותו בפייסבוק בגיל 15. הוא היה בן 17 ושלח לי בקשת חברות, התחלנו לדבר, ואחרי כמה פעמים שנפגשנו התחלנו לצאת. מרגע שהכרנו סיפרתי לו הכל על עצמי. כשהתחלתי לחפש את המשפחה, הוא ידע והיה שותף לתהליך, פחות התערב ונתן לי להחליט. הוא תמיד אמר שאני צריכה לחפש את המשפחה, הוא ידע שחשוב לי לסגור את המעגל. כשהתחננו, ההורים שלי היו לצדי, אבל המשפחה הביולוגית לא. זה לא שהייתה חסרה לי משפחה ביולוגית בחתונה כמו שרציתי למצוא את התשובות."

"נתי החוקרת אותי לכך שלא תמיד החקירות האלה נגמרות טוב, ולפעמים הורים ביולוגיים מסכימים לפגוש את הבת שלהם מתוך אינטרס. זה לא היה אכפת לי"

בדצמבר 2019, שלושה חודשים לאחר נישואיה, החליטה שהגיע הזמן לחזור ולחטט בעברה בלי פחד. הסקרנות הייתה גדולה מהקשיים שבדרך, והיא פנתה באופן עצמאי אל החוקרת הפרטית נתי להב (שעובדת עם התוכנית "אבודים"). להב, למודת ניסיון, שטחה בפניה את כל התרחישים האפשריים. "נתי אמרה לי: 'קחי בחשבון שזה לוקח זמן וגם יכול להיות שהם לא יהיו מעוניינים לשתף פעולה'. היא הכינה אותי לכך שלא תמיד החקירות האלה נגמרות טוב, ולפעמים הורים ביולוגיים מסכימים לפגוש את הבת שלהם מתוך אינטרס. זה לא היה אכפת לי."

נתי, מה הקושי בחיפוש משפחות ביולוגיות באוקראינה?
"המקומות שאנחנו מגיעים אליהם הם כפרים נידחים בלי אינטרנט. בהרבה מהם יש אנשים שלא עובדים והרבה אלכוהוליסטים. זה תמיד חיפוש סיזיפי, בשיטות רגליים. היו גם תקופות של סחר בילדים עם מסמכים מזויפים. אז יותר קשה להגיע למשפחות ביולוגיות."

ולמרות הקושי, בינואר האחרון קיבלה דנון-בוטובוט הודעה משמחת: מצאנו את משפחתך בכפר באוקראינה, והם מעוניינים לפגוש אותך. "במשך שנים המשפחה עברה מכפר לכפר באותו אזור", מגלה להב. "בזכות שוטר עם לב גדול שנסע בין הכפרים מצאנו אותם."
"כילדה תמיד הסתכלתי על חברות שלי ועל האמהות שלהן וראיתי את הדמיון ביניהן. סקרן אותי אם יש אישה בעולם שדומה לי. כשראיתי אותה לא חשבתי שאנחנו דומות".

שני, מה הרגשת שהודיעו לך שמצאו אותם?

"הופתעתי. התברר שמצאו את האמא, האח והסבתא שמתגוררת איתם בכפר, שהוא מקום נידח ממש. כדי לעשות איתי שיחת פייסטיים הם היו צריכים לנסוע מחוץ ליישוב שלהם כדי שיהיה אפשר לתקשר מבחינת חשמל וקליטה".

מה הרגשת כשנודע לך שמצאו אותם?

"הייתי בעיקר בהלם, וגם שמחתי. התעסקתי בחיפושים מגיל 18, אבל לא האמנתי שימצאו. כששאלו אותם אם הם מעוניינים לדבר איתי, הם מאוד שמחו והתרגשו. החוקרת שלחה לי סרטונים שהסבתא בוכה מהתרגשות וגם האח."

מה המחשבה הראשונה שעלתה בראשך?

"כילדה תמיד הסתכלתי על חברות שלי ועל האמהות שלהן וראיתי את הדמיון ביניהן. סקרן אותי אם יש אישה בעולם שדומה לי. כשראיתי אותה לא חשבתי שאנחנו דומות".

איך נראתה השיחה הראשונה ביניכן?

"החוקרת של נתי, שבאה להיות איתי, תרגמה את שיחת הווידאו. זו הייתה שיחה קצרה, מין שלום כזה. הם שאלו: 'את נשואה?', 'יש לך ילדים?', ואני שאלתי במה הם עובדים ומה הם עושים. רציתי לדעת כבר בשיחה למה הם מסרו אותי, והם ענו שזה היה בגלל המצב הכלכלי. השיחה הזו הייתה הלם לשני הצדדים, והם בעיקר ביקשו סליחה. האמא כל הזמן אמרה סליחה, היא לא הרגישה נוח והייתה מבווישת, והסבתא, שהיא אישה מאוד חולה, התרגשה ובכתה וגם ביקשה סליחה. אחרי השיחה הזו התחיל קשר איתם בווטסאפ. לאמא הביולוגית שלי יש שתי אחיות ואח, וכולם התחילו להתכתב איתי, כולל הילדים שלהם. דודה אחת ובן דוד היו היחידים שיודעים אנגלית וכך תקשרו איתי. דיברתי איתם באמצעות גוגל טרנסלייט. זה היה מסורבל".

מה גילית על זהותך?

"כשעליתי לארץ אוטומטית עשו לי גיור. הטבילו אותי במקווה כתינוקת. כששוחחתי עם אמי הביולוגית והתברר לי שהם נוצרים, אמרתי להם: 'אני יהודייה'. הם ענו: 'זה לא משנה לנו.'"
"בשיחה הראשונה רציתי לדעת למה הם מסרו אותי, והם ענו שזה היה בגלל המצב הכלכלי. האמא כל הזמן אמרה סליחה, והסבתא התרגשה ובכתה"

מה אמרו לך על אבא שלך?

"אחי גדול ממני בארבע שנים והוא מאבא אחר. אחרי שאמא שלי נפרדה ממנו היא פגשה את האבא הביולוגי שלי, קוריאני שהגיע לעבוד באוקראינה, ולכן העיניים המלוכסנות שלי. אמא עבדה בחברה שהוא עבד בה ושם הם הכירו. כשהיא נכנסה להיריון, הוא רצה שתעשה הפלה והיא לא הסכימה. כשהוא חזר לקוריאה, היא לא שמעה ממנו יותר. המשפחה לא ידעה על ההיריון, גם לא אחי, שהיה בן ארבע כשנולדתי."

אז מי ידע על קיומך?

"רק הסבתא והאמא, והן הסתירו את ההיריון. סבתא הייתה אז במצב קשה בריאותית ולא הייתה להן יכולת כלכלית להשאיר אותי בבית. במהלך ההיריון הן החליטו שימסרו אותי לאימוץ אחרי הלידה. הגעתי לבית היתומים ישר מבית החולים. מתברר שקצת אחרי הלידה, האחים של האמא גילו על ההיריון והאימוץ, ומאוד כעסו."

מישהו חיפש אותך במהלך השנים?

"אחת הדודות חיפשה אותי בבית היתומים כדי לקחת אותי ברגע שנודע למשפחה, אבל שם אמרו לה שכבר אימצו אותי. היא חיפשה אותי במהלך השנים באוקראינה, אבל ממש כפי שלא היה לי מידע עליהם, להם לא היה מידע עליי. גם אחי שמע שיחה מקרית לפני כמה שנים בין האמא לסבתא, נדהם לגלות שיש לו אחות שנמסרה לאימוץ, וניסה לחפש אותי, אבל לא הצליח. כשהתברר להם להם שאני בישראל, כולם היו בהלם."

מפגש בכפר נידח

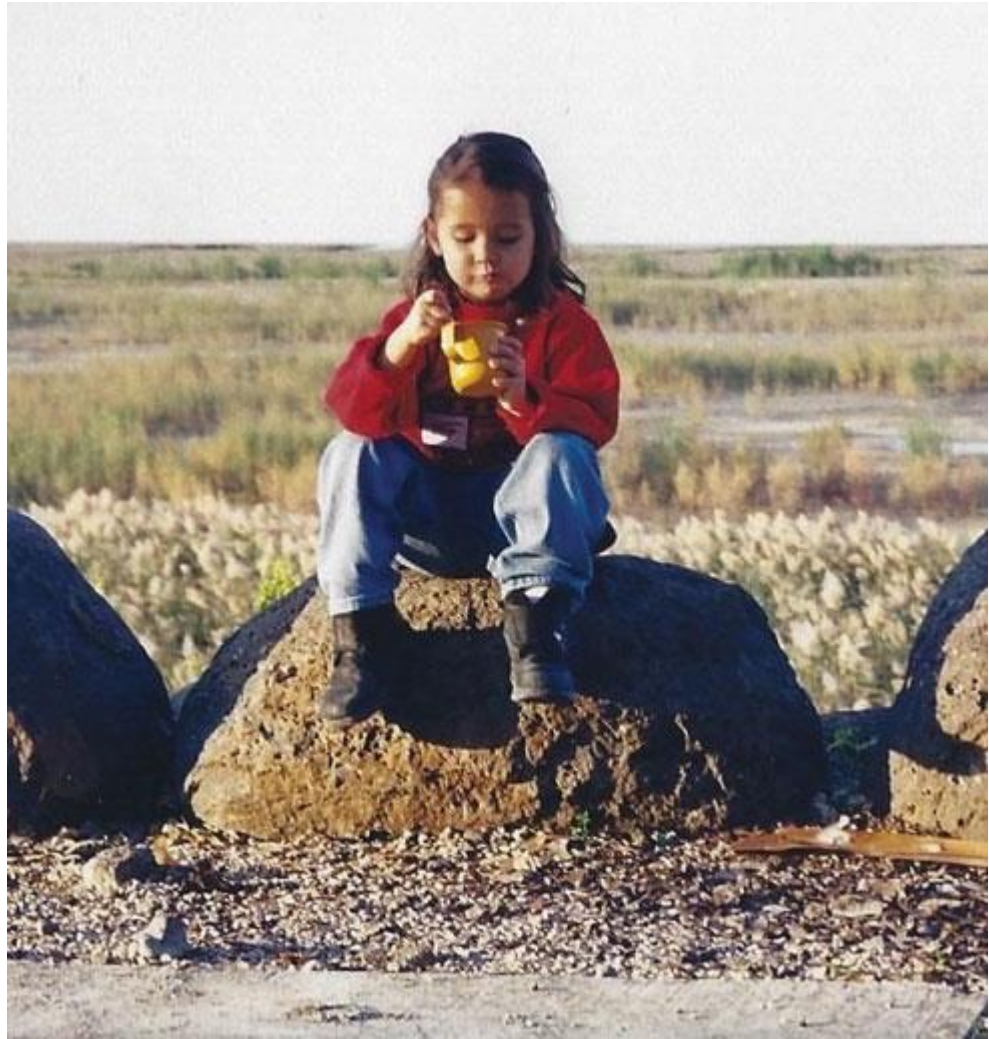
בינואר האחרון, כמה שבועות לאחר הגילוי ורגע לפני שמשבר הקורונה שיתק את העולם, הספיקה דנון-בוחבוט להגיע לאוקראינה כדי לפגוש את משפחתה. רגע לפני הנסיעה גילתה שהיא בהיריון. "זה היה קשה מבחינת האוכל", היא מודה, "כי היו לי בחילות, אבל שרדתי". לנסיעה התלוו אליה הוריה המאמצים ובעלה הטרי. אחרי שנחתו בקייב, נסעו שש שעות בדרכי עפר אל העיר ניקולייב, ומשם נהג הסיע אותם אל הכפר. "לנהג המונית לא היה מושג איפה הכפר הזה נמצא. הוא חיכה במונית כדי שנוכל לחזור איתו", היא אומרת. "כשהחלטתי לנסוע לאוקראינה, הוריי שמחו להצטרף ושמחו בשבילי, ליוו אותי ממש בכל שלב. רציתי אותם לצדי והם אפילו שמחו שמצאתי את המשפחה הביולוגית שלי. זה לא היה שום איום מבחינתם"

איך תקשרתם איתם?

"אמא שלי דוברת רוסית והיא תרגמה לנו מה הם אומרים. קניתי לאח שלי מחשב נייד, ולילדים שלו מתנות וגם חמסה מירושלים שכתוב עליה ברכת הבית ברוסית. מההתחלה אמרתי לחוקרת שתגיד להם שלא יצפו ממני לכסף, כי אין לי. הם הודו שהם רק רצו למצוא אותי."

היה בך חשש לקראת המפגש?

"בכלל לא. מגיל צעיר דיברנו על האימוץ שלי. אמי עשתה לי אלבום שמספר את הסיפור שלי, והם תמיד אמרו שאם אחליט לחפש את הוריי, הם יתמכו בי. כשהחלטתי לנסוע לאוקראינה, הם שמחו להצטרף ושמחו בשבילי, ליוו אותי ממש בכל שלב. רציתי אותם לצדי והם אפילו שמחו שמצאתי את המשפחה הביולוגית שלי. זה לא היה שום איום מבחינתם."

איך נראה מפגש בין מישהי בת 23 לאנשים שמעולם לא פגשה והם משפחה הביולוגית?
"הביקור הראשון היה מוזר. כשדפקתי בדלת, האמא פתחה והרגישה לא בנוח, כנראה לא היה לה נעים. חיבקתי אותה כדי לעשות צעד ראשון. הסבתא לא הפסיקה לבכות והודתה שלא הפסיקה לקוות שימצאו אותי."
"הכפר נראה כמו כפר מימי הביניים. זה היה קצת שוק מבחינתי, המחשבה שזה המקום שבו הייתי אמורה לגדול. הם גרים שש נפשות בבית קטנטן, כולל אחי, אשתו ושלושת הילדים שלהם. הוא עובד במפעל, אשתו עובדת באבטחה, האמא לא עובדת, והסבתא חולה. בבית אין מים זורמים, אלא שואבים מבאר. שירותים ומקלחת אין. הם מתקלחים עם דלי ומים, והשירותים הם בור באדמה. אבל הם אירחו אותנו ממש יפה, הגיעו גם דודים ובן דוד, ופתחו שולחן עם מאכלים אוקראיניים ורוסיים. כל מיני פשטידות, עוף. אמרתי להם מראש שאני לא לא אוכלת חזיר. ידעתי שארוחה כזו מושקעת היא הוצאה כספית גדולה בשבילם, זה לא משהו שהם מכינים כל הזמן. כאב לי הלב על רמת החיים שלהם. אחר כך היה לנו מפגש נוסף עם אחת הדודות במסעדה לבד, בעיר ניקולייב, שבה לקחנו מלון. היא אמרה לנו שבמשך שנים היא כעסה על האימוץ שלי."
"כשראיתי את הכפר, זה היה קצת שוק מבחינתי, המחשבה שזה המקום שבו הייתי אמורה לגדול. בבית אין מים זורמים. הם מתקלחים עם דלי ומים, והשירותים הם בור באדמה"

מה היה הרגע הכי כואב בנסיעה הזו?

"הלכתי לבית היתומים עם בעלי והוריי המאמצים, וזה היה מרגש וגם כואב. היו שם הרבה ילדים בכל הגילים, תינוקות וגם ילדים בני שלוש. לחשוב שאולי מישהו לא ייקח אותם והם לא יקבלו את החיים שאני קיבלתי, זה היה קשה. ראינו שם גם תינוקות שרק נולדו, ועלתה בי מחשבה, הנה תינוק כמו שאני הייתי, רק נולד וכבר ויתרו עליו."

אמך הביולוגית שמרה משהו שקשור אלייך? חפץ? צילום?

"לא היה להם כלום שלי. האמא לא זכרה אפילו איך נראיתי כי מסרו אותי כבר בבית החולים. כשביקרתי שם, האמא והסבתא הביאו לי עבודות רקמה שהן רקמו, ואשתו של אחי הביאה לי תמונה עם חרוזים. זה היה מאוד יפה. אחת הדודות הכינה לי בבית דפוס אלבום למזכרת עם תמונות של המשפחה ותמונות שלי ששלפה מהפייסבוק."

את רוצה למצוא גם את האבא הביולוגי שלך?

"אין בכלל מידע עליו. אפילו את שמו היא (האמא הביולוגית) לא אמרה לי. היא מעולם לא שמעה ממנו יותר. אישית, פחות חשוב לי למצוא אותו. הרגשתי שסגרתי את המעגל. להשקיע עוד כספים לחפש גם אותו, פחות הרגשתי צורך. קיבלתי את התשובות שרציתי."
"במשך שנים חשבתי שאולי משהו לא בסדר איתי אם אמא שלי ויתרה עליי. ככל שהתבגרתי הכעס עבר. אני לא חושבת שיש לי זכות לכעוס עליה או לשפוט את החלטה"

סלחת לאמך הביולוגית על כך שויתרה עלייך?

"היה בי כעס כלפיה כשהייתי קטנה. לא הבנתי למה היא שלחה אותי לאימוץ. במשך שנים חשבתי שאולי משהו לא בסדר אם היא ויתרה עליי. ככל שהתבגרתי הכעס עבר. אני לא חושבת שיש לי זכות לכעוס עליה או לשפוט את החלטה שלה. כאדם בוגר הבנתי שזו החלטה לא פשוטה. כשנפגשתי איתה, אמרתי לה שאין בי כעס עליה יותר. אני מבינה את המניע שהיה כלכלי."

נתי, כמה מהמקרים שמגיעים אליך מסתיימים כמו במקרה של שני?

"המשפחה של שני מאוד רצתה בקשר, היו שם חרטה וייסורי מצפון גדולים. מצאתי מאות משפחות, ורק במקרים מועטים הן לא רצו קשר. זו תמיד התפתחות רגשית עצומה של הילד ופתח להתקדמות בחיים."

זהו, המעגל נסגר

לפני שנתיים, לאחר שנה של ניסיון לחיות בתל-אביב, חזרה שני דנון-בוטוט עם בעלה לקיבוץ כנרת. "הבסיס הצבאי של בעלי במרכז הארץ, ורציתי להקל עליו עם הנסיעות לצפון, אבל היה לי קשה לחיות בעיר. פחדתי לנהוג בגלל התנועה הערה בכבישים", היא מחייכת, "וחסרו לי השקט והמשפחה בקיבוץ. רציתי להיות קרובה לאמא שלי, כי אבא שלי עובד במרכז ומגיע הביתה רק בסופי השבוע."

הם מתגוררים במרחק חמש דקות מהוריה, והלב שלה משוחרר ושלם. בספטמבר האחרון נולדה בתם עלמה. בימים אלה היא סטודנטית שנה שנייה לתואר ראשון בחינוך מיוחד במכללת אוהלו בקצרין. "היום, כשיש לי ילדה משלי, אני מוצאת את עצמי לא פעם מסתכלת על התינוקת שלי ותוהה איך אפשר לוותר על ילד, איך אפשר לסחוב תשעה חודשי היריון ולהרגיש תינוק זז בבטן, ללדת אותו, בשר מבשרך, ולוותר עליו."

"אני נותנת לילדה שלי ילדות קרובה לילדות שהייתה לי, מול נוף מהפנט. אני אוהבת את זה שכולם מכירים את כולם, וכשאת צריכה עזרה, תמיד יש מי שיעזור. כשרק הגעתי לתל-אביב, הייתי אומרת לאנשים ברחוב 'שלום' מתוך הרגל, וחלקם הסתכלו עליי מזר.".

איזה קשר יש לך היום עם המשפחה הביולוגית?
"אחרי שחזרנו מהביקור, דיברתי איתם. חלקם גרים בערים שמחוברות לאינטרנט, וגם אחי, אחרי שקיבל משכורת עשה חיבור אינטרנט כדי שיוכלו לדבר איתי. כך התכתבנו בוואטסאפ מדי פעם. בחודשים האחרונים הקשר קצת התנתק. הרגשתי שקיבלתי את התשובות, אני מרגישה שהסיפור נסגר. זה היה יותר מדי בשבילי, אני לא בטוחה שאטוס לשם שוב."
"המקום הזה נסגר, אני כבר לא מרגישה סקרנות. כתבתי להם שאני מרגישה שסגרתי את המעגל שלי, שהמפגש היה יפה, קיבלתי את התשובות שלי, אני ממשיכה בחיי, ואני מרגישה שאין סיבה להמשיך בקשר"

למה?
"המנטליות ממש שונה. מכל דבר שסיפרתי להם השתמע מבחינתם שאני עשירה בטירוף, וזה הרגיש לי לא נוח, מה גם שזה לא נכון. כשחגגתי יום הולדת נסעתי עם בעלי למלון בירושלים, סיפרתי להם ושלחתי תמונות, וזה היה מבחינתם דבר מטרף. בפעם אחרת הם אמרו, 'וואו, איזה אוטו יש לך'. כשהייתי שם, הבת הקטנה של האח שיחקה בטלפון שלי, ואני זוכרת שהיא ממש התלהבה ולא רצתה להחזיר את הטלפון, אז הוא זרק לה הערה, 'כזה לא יהיה לך'. בשיחות איתם הבנתי שלא משנה מה, תמיד אהיה 'מעליהם' כביכול."

"המקום הזה נסגר, אני כבר לא מרגישה סקרנות. כתבתי להם שאני מרגישה שסגרתי את המעגל שלי, שהמפגש היה יפה, קיבלתי את התשובות שלי, אני ממשיכה בחיי, ואני מרגישה שאין סיבה להמשיך בקשר ותודה רבה על הכל. הם קיבלו את ההחלטה שלי וכתבו ששמחו להכיר. האח כתב לי

לא מזמן מזל טוב ללידת עלמה. יכול להיות שבהמשך אחזור לקשר לא אינטנסיבי רק כדי להתעדכן. כן, הייתה בי התרגשות לפגוש אותם, אבל להתחבר בבת אחת בגיל 23 לאנשים שמעולם לא הכרתי, זה קשה ומוזר. ובכל זאת, לא נתתי להם את התחושה הזאת. היה לי חשוב להגיד לכולם שאין בי כעס, שלא תהיה להם מועקה, כי קיבלתי חיים שאני מודה עליהם כל יום. מצאתי שקט נפשי, ואני שמחה שלא ויתרתי על המסע."

מה המסר שלך לנשים אחרות?

"אחד המניעים הגדולים שלי לאתר את המשפחה הביולוגית היה הפחד להגיע לגיל זיקנה ולהצטער שלא חיפשתי. לא רציתי להגיע למצב שאני מחפשת ואומרים לי 'האמא נפטרה לפני שנתיים'. לאו דווקא בהקשר של אימוץ, כל אישה צריכה להעז ללכת אחרי הלב שלה. חיים פעם אחת, וחבל להצטער על דברים שלא עשינו."